Peter Sanders prædiken 2. søndag i fasten

Taler
Peter Sander
Sognepræst i Brøndby Strand Kirke

Dato
28. februar 2021

Sted
Brøndby Strand Kirke

Omstændigheder

Prædikentekst
Matthæusevangeliet kapitel 15, vers 21-28

Den verden, som vi alle sammen lever i, er et smukt sted. Fyldt med underfulde skabninger, smuk natur og smukke mennesker. Skaberværket er set med mine øjne i sig selv et bevis på Guds eksistens. Enhver, der har øjne at se med, burde kunne se, at vores verden ikke er skabt ved en tilfældighed, men ved Guds vilje.

Det er en verden, der eksisterer på Guds nåde. Det liv, vi har fået i hænde, er en gave fra Gud selv. Her på denne jord lader han os udleve vores liv hver især med de lærerige erfaringer og med de glæder som det nu fører med sig, tålmodig med sine små som Gud nu engang er det.

Men! For der er nemlig et vigtigt men i alt det her. Der er også meget ondt i vores verden. Her på jorden der finder vi både sygdom og smerte, død, sorg og afmagt. Her finder vi mennesker, der uhindret får lov til at gøre andre mennesker ondt. Vi kan ikke forvente retfærdighed i denne verden.

Grunden til, at det er sådan, fortæller Bibelen os, er fordi, at vi mennesker er faldne skabninger. Det vil sige, at menneskeheden i tiderne morgen vendte ryggen til Guds kærlighed og holdt op med at lytte til hans ord, og derfor kom synden og døden ind i verden og derfor kan vi heller ikke have samme fællesskab med Gud som dengang i Edens have. I stedet må vi leve her på Guds nåde på den jord, han har givet os, men dog adskilt fra ham.

I menneskehedens historie har Gud givet os den ene chance efter den anden for at høre hans ord og leve efter det, sidst men ikke mindst igennem sin egen søn, Jesus Kristus. I ham tog Gud vores synder på sine skuldre og neglede dem fast til korset, og kan vi tro på det, kan en forening med Gud finde sted.

I mit eget liv, der har de her ting som Bibelen siger, gjort, at jeg har bestræbt mig på at leve i denne underlige verden efter Jesu ord, så godt jeg kan, selv om jeg godt ved, at jeg ikke er fejlfri og bestemt ikke altid lever op til ordene.

Samtidig må jeg indrømme, at de ord som Bibelen har at sige, om os mennesker som faldne skabninger og hvad den har at sige om, hvordan vi mennesker kan opføre os i det hele taget. De har betydet, at jeg med tiden har fået et ganske afmålt forhold til menneskelige autoriteter. Altså til de autoriteter, der hersker i denne verden.

Det gælder f.eks. religiøse autoriteter, der forsøger at fungere som et mellemled imellem Gud og mennesker og som prædiker gerningsretfærdighed for folk. Og det gælder også videnskabelige autoriteter, der er styret af et materialistisk syn på verden og på mennesket, som jeg ved er grundlæggende forkert. Så min tillid til dem er heller ikke den største.

Og det gælder måske især vores lovgivere, regering og folketing og hvem det ellers måtte være. Også dem har jeg et afmålt forhold til. Det gælder især i denne her Corona-krise, vi alle har været igennem, her har min respekt for dem i flere omgange nærmet sig nulpunktet efterhånden som den ene frihed efter den anden er blevet taget fra os på mere eller mindre ubestemt tid. Jeg er her blevet akut bevidst om, at politiske partier, regering og folketing, nu engang ikke er andet end forsamlinger af syndere, der ligesom alle os andre, er hjælpeløst fortabte uden Guds nåde.

Jeg har en autoritet i mit liv, som jeg føler mig sikker på, og som kommer før alle jordiske autoriteter, og det er Jesus Kristus. Det var ham, der døde for mine synders skyld, så jeg tænker, at sådan må det være. Så hvis hele verden siger en ting og Kristus siger noget andet, så ved jeg godt, hvem jeg holder med.

Og jeg mener faktisk, at det er vigtigt en gang imellem at få slået den slags ting fast i det mindste over for sig selv. For det her spørgsmål om, hvem man anser for at være en autoritet i ens liv, er vigtigt for os alle sammen. For uanset om vi bryder os om det eller ej, så er der altid nogen her i livet som vi lytter mere til end andre. Der er altid nogen, hvis ord har større vægt hos os end andre. Og det er vigtigt at blive bevidst om, hvem det er.

Dette spørgsmål om, hvilke autoriteter man lytter til, det betød også meget dengang Jesus gik her på jorden.

Når man læser om hans liv, så er det tydeligt, at det altid er dem, der af det omgivne samfund blev regnet for de mest uværdige, der har det skarpeste blik for, hvem Jesus er. De, der ikke blev regnet for noget. De, der ikke selv havde nogen autoritet at vogte i datidens samfund. De var som regel langt hurtigere til at se lyset i Jesus og hører Guds stemme i hans ord end nogen andre var det.

Farisæeren og den skriftkloge og – ja – selv Jesu egne disciple havde ikke altid samme skarpe blik for sandheden om Jesus som Guds Søn den enbårne. Det er næsten som om, at de var alt for bundet af det samfund, de levede i, og af de autoriteter, de er opdraget til at tro på, til at kunne se sandheden om Jesus i øjnene.

Som regel skulle der et mirakel til eller to, før de begyndte at se i øjnene, hvem det var, de havde med at gøre. Guds Søn er hele vejen igennem en 5-6 skridt foran alle andre, og det er faktisk kun de usleste, de mest uglesete, i samfundet som indimellem får mulighed for at indhente ham. Kun de, der ikke har noget at tabe ved at begynde at tro på ham som deres frelser.

Den kanaanæiske kvinde er en af disse uglesete, der ser tingene klart. Hun tørstede efter kontakt med den levende Gud og hun ser Gud i Jesus. Hun opsøger ham og øser sin fortvivlelse ud til ham, vel vidende at han nok er hendes eneste håb.

Vi må formode, at Guds Søn godt viste, hvem hun var, og vi må formode, at han godt vidste, hvordan hun ville svare ham. Samtalen med hende tjener vel mest af alt som et eksempel over for disciplene og alle os andre. Jesus slutter med at rose hende, prise hende, for hendes tro og et mirakel finder sted, kvindens datter bliver rask.

Det var hendes tro, der ende med at afgøre hendes gudsforhold og ikke hendes status eller position i samfundet. Hun forstod bedre end mange andre, hvem Jesus egentligt var, og at hun skulle gøre ham til den egentlige autoritet i sit liv.

Hun søgte med andre ord Guds rige før alt andet og i tilgift kom hendes datter tilbage til livet igen. Og pointen med denne prædiken er såmænd, at vi bør gøre

det samme.

Amen!

Kilde
Manuskript tilsendt af taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
2. søndag i fasten, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/peter-sanders-praediken-2-sondag-i-fasten